

พระผุดวัดพระทอง

ความเป็นมาของพระผุดและวัดพระทองนั้น เดิมทีสถานที่ที่ตั้งวัดอยู่ในปัจจุบันนี้ไม่เป็นวัดมาก่อนเป็นทุ่งกว้างมีน้ำมีคลองน้ำ มีหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ ของชาวเมืองกลางในสมัยนั้น ชาวบ้านเรียกทุ่งนี้ว่า ทุ่งนาใน เพราะมีนา มีลำคลอง เป็นทุ่งลงมาจากภูเขาน้ำตก ลงเรื่อยมากระหว่างบ้านทั้งสองบ้าน คือบ้านนาในกับบ้านบ่อกรวด เป็นทุ่งจนถึงทะเลพังบ้านดอน อันที่ตั้งเมืองเก่าของเจ้าเมืองกลางในสมัยนั้นและบัดนี้ชาวบ้านก็ยังเรียกว่าทุ่งนาในอยู่จนทุกวันนี้

ในสมัยที่พบหลวงพ่พระผุดนั้น เกิดมีพายุฝนตกมาน้ำท่วมทุ่งท่วมมา น้ำเข้าบ้าน เข้าป่าตัดต้นไม้หักพัง เหมือนกับพายุร้ายสมัยนี้ พอฝนตก น้ำก็ไม่ท่วมแล้ว วันหนึ่งมีเด็กชายนำกระบือไปเลี้ยงยังทุ่งนั้น หาที่ผูกเชือกกระบือสำหรับเลี้ยงช้างริมคลองนั้นไม่มี กิ่งไม้เล็กที่เคยผูกก็ถูกน้ำพัดพาไปหมด เด็กชายนั้นได้เห็นของสิ่งหนึ่งข้างริมคลอง มีลักษณะเหมือนไม้แก่นมีโคลนตมติดอยู่ เลยนำเชือกกระบือไปผูกกับสิ่งเหล่านั้น เด็กก็กลับบ้าน พอเด็กถึงบ้านก็เกิดอาการเป็นลมล้มตายลงในเวลาเช้านั้นเอง พ่อแม่ของเด็กก็จัดทำศพเด็กแล้วพอลดศพตายๆ พ่อของเด็กก็ไปเลี้ยงกระบือ พอไปถึงเห็นกระบือตายก็เข้าไปใกล้เห็นเป็นวัตถุอย่างหนึ่งที่เด็กนำเชือกกระบือไปผูกไว้ เกิดความกลัวเลยตัดเชือกสำหรับผูกกระบือเสียครึ่งหนึ่ง นำกระบือไปฝังเสีย พอลดกลางคืนพ่อของเด็กชายนั้นฝันว่าที่เด็กและกระบือได้ถึงแก่ความตายนั้น เพราะเด็กได้นำเอาเชือก กระบือ ไปผูกไว้กับเกตุพระพุทธรูป พอรุ่งเช้าพ่อเด็กก็ชวนเพื่อนบ้านให้ไปยังที่ริมคลองที่เด็กนำกระบือไปผูกกับวัตถุประหลาดนั้น ต่างคนต่างก็เอาน้ำมาล้างขัดสีเอาเชือกและโคลนตมที่ติดอยู่ออกจนหมด จึงเห็นเป็นลักษณะเหมือนเกตุพระพุทธรูปเป็นทองคำด้วย ชาวบ้านแตกตื่นพากันมาบูชาสักการะกันมากและพากันไปเรียนให้เจ้าเมืองทราบ ยเจ้าเมืองสมัยนั้นอยู่บ้านดอน ระยะทางจากสถานที่พระผุดไปบ้านดอนที่เจ้าเมืองอยู่ ประมาณ ๓ กิโลเมตร เมื่อเจ้าเมืองทราบก็สั่งให้ขุนมาประดิษฐานไว้บูชาข้างบน แต่ชุดอย่างไก็ไม่สำเร็จ คือไม่สามารถชุดได้ เนื่องจากเกิดมหัศจรรย์มีตัวต่อแตนขึ้นมากด้วยดินที่ชุดนั้นจำนวนมาก อาละวาดต่อแตนผู้ชุดคนไม่ชุดตัวต่อแตนนั้นไม่ทำอันตราย ส่วนผู้คนที่นำดอกไม้มากราบไหว้ เข้าไปลูบคลำเกตุมาลาของพระผุดได้ ตัวต่อแตนไม่ทำอันตรายเลย ยังมหัศจรรย์กับผู้พบเห็นเป็นอันมาก จึงพาไปเรียนให้ท่านเจ้าเมืองทราบว่าไม่สามารถชุดได้ เพราะบางคนที่ถูกต่อแตนต่อยอาละวาดเป็นพิษไข้ถึงแก่ความตาย ท่านเจ้าเมืองสั่งให้ทำที่มุงที่บังแดดกันฝนเป็นสถานที่กราบไหว้เรื่อยมา ชาวบ้านคนไทยเรียกว่าพระผุด เพราะเป็นพระพุทธรูปผุดขึ้นเพียงพระเกตุมาลาประมาณ ๓ ศอก คนจีนเรียกว่า ภูบุ๊ค (ภูบุ๊ค) เพราะว่าคนจีนส่วนมากเขานับถือว่า เป็นพระผุดมาจากเมืองจีน และคนจีนในย่านเกาะภูเก็ต จังหวัดพังงา ตะกั่วป่า ท้ายเหมือง และจังหวัดกระบี่ ต่างก็พากันมาเคารพนับถือ เมื่อถึงเทศกาลตรุษจีน (เดือน ๓) ก็พากันมานมัสการเป็นประจำจนมาถึงวันนี้ ก็ยังมานมัสการตลอดทุกปีเป็นเสมอมา

ย

เหตุที่คนจีนอ้างว่าเป็นพระผุดมาจากเมืองจีนนั้น คนจีนเก่าในภูเก็ต หลายท่านด้วยกันจะเล่าในทำนอง ออกเสียงเดียวกันว่า สมัยสองพันปีเศษในคราวนั้นมีชนชาติธิเบต เฉพาะแต่เมืองเชียงไฮ้นั้น ที่เมืองเชียงไฮ้นั้นมีพระพุทธรูป ๓ องค์ โดยตระกูลเจ้าเมืองจีน ๓ พี่น้อง เป็นผู้สร้างพระทองคำประจำตระกูล ๓ องค์ เล่ากันว่า เจ้าพ่อองค์แรกครองเมือง ๒๕ ปี ไม่มีมเหสีและบุตร สวรรคต เจ้าน้องที่สองเสวยราช เกือบเอาทองคำทั้งหมดที่เป็นองค์พระพุทธรูปบูชาไว้บูชาแทนตัวที่ เจ้าองค์ที่ ๒ เสวยราชอยู่ ๒๓ ปี ก็สวรรคต เจ้าองค์ ที่ ๓ ครองราชแทนอีกก็เกือบทองคำทั้งหมดของเจ้าองค์ที่ ๒ เทเป็นพระพุทธรูปอีกองค์ใหญ่กว่าองค์ที่ ๑ เป็นพระพุทธรูปบูชาองค์กลาง น้ององค์ที่ ๓ เสวยราชได้ ๔ ปี ก็สวรรคต เจาต่างวงศ์เสวยราชแล้วก็เกือบเอาทองคำของเจ้าแผ่นดินมาเทเป็นองค์พระพุทธรูปทอง รวมองค์พระ ๓ องค์ เป็นพระพุทธรูปที่สวยงามมากในสมัยนั้น และในครั้งนั้นเองเชียงไฮ้ได้เสียแก่ชนชาติธิเบตยึดได้ ชาวธิเบตจึงได้นำเอาพระพุทธรูปองค์ที่โตกว่าในสามองค์ลงเรือพามาทางทะเลจีนเข้ามาทะเลมหาสมุทรอินเดีย เพื่อไปประเทศธิเบต เรือเกิดถูกพายุลมเลยเข้ามาชายฝั่งพังงา เรือเลยจมลงตรงนี้เอง เลยเกิดเป็นเกาะขึ้นเนื่องจากสวะมาจับเข้ากับเรือที่จมเลยเป็นเกาะตั้งแต่บัดนั้นมาและพอดีที่ตรงพระพุทธรูปเป็นลำคลอง เมื่อฝนตกหนัก ๆ น้ำเขาจะตลิ่งพังหลวงพ่อก็คือไหลออกให้เห็นเพียงพระเกตุมาลา ส่วนพระองค์นั้นองค์อยู่ใต้ดิน ยังชุดไม่ได้ อันคนจีนคนไทยเคารพนับถือตลอดมาหลวงพ่พระผุด คนจีนบางท่านยังเล่าว่าพระพุทธรูปองค์กลางที่ชาวธิเบตขโมยมานั้น มีชื่อว่า โ กิมมื่นจ้อโ

อยู่มานานได้มีชีตาหน้าขาว รูปหนึ่งมาพักที่เมืองกลางรู้ว่าพระพุทธรูปทองคำ ผุดอยู่กลางทุ่งนา ท่านรู้สึกกลัวว่าโจรผู้ร้ายจะตัดพาไปขายเสียเลยชักชวนชาวบ้านแควไกล้ ๆ ไปเก็บเอาเปลือกหอยมาเผาไฟทำเป็นปูนขาวมาปนกับทรายโบกเอาไว้กันผู้ร้าย และเป็นสถานที่กราบไหว้เรื่อยมา

ต่อมาเมื่อเมืองกลางได้เสียแก่พม่า พม่าตีแบบจู่โจมคนไทยไม่รู้ตัวถูกพม่าตีแตก เจ้าเมืองหนีไปอยู่ทางภูเก็ต และในสมัยนั้นเมืองตะกั่วทุ่ง เมืองตะกั่วป่า ประจวบ ปรานบุรี จนถึงกรุงศรีอยุธยา พม่ายึดได้ พม่าตีแบบจู่โจมกองโจร เจ้าเมืองกลางหนีไปอยู่ที่ภูเก็ต พม่าเมืองยึดเมืองกลางได้พม่าชุดหลวงพ่พระผุด ในขณะที่ชุดนั้นเกิดอัศจรรย์มีมดคันตัวเล็ก ๆ กัดจนเกิดเป็นไข้ตายจำนวนมาก พม่าพยามชุดไปจนถึงพระศอ เจ้าเมืองนครเมื่อทราบข่าวว่าพม่ายกกองทัพมาตีเมืองกลางก็ยกกองทัพลงมาช่วย พม่าจึงแตกทัพกลับไป

วิทยากร : พระครูสุวรรณพุทธาภิบาล
เจ้าอาวาสวัดพระทอง อ. กลาง จ. ภูเก็ต
ผู้บันทึก : นายบุญชู มานะเสรี
๒ ตุลาคม ๒๕๒๕